

Právní věta: Pokud byla fyzická osoba dotčena v osobnostní sféře (§ 13 o.z.), má mimo jiné možnost požadovat z tohoto důvodu přiměřené zadostiučinění. Soud při úvaze o přiměřenosti požadované satisfakce musí především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu (tzv. musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i šíři vzniklé nemajetkové újmy apod).

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 10/07/2009
Spisová značka: 30 CDO 4431/2007
Typ rozhodnutí:
Heslo:
Dotčené předpisy:
Kategorie rozhodnutí: B
Publikováno ve sbírce 106 / 2010
pod číslem:
30 Cdo 4431/2007

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Pavlíka a soudců JUDr. Karla Podolky a JUDr. Pavla Vrchy v právní věci žalobců a) J. D., b) R. D., a c) S. H., všech zastoupených advokátem, proti žalovanému J. O., zastoupenému advokátem, o ochranu osobnosti, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 23 C 96/2001, o dovolání žalobců a žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. března 2007, č.j. 1 Co 269/2006-244, takto:

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. března 2007, č.j. 1 Co 269/2006-244, se ve výroku III. ve věci samé a ve výrocích IV. a V. o náhradě nákladů řízení zrušuje, a věc se v uvedeném rozsahu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dovolání žalovaného obsažené v jeho podání ze dne 19. září 2007 se odmítá.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě výrokem I. rozsudku ze dne 2. prosince 2005, č.j. 23 C 96/2001-188, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 30. října 2006, č.j. 23 C 96/2001-219, uložil žalovanému zaslat žalobcům a) a b) (dále jen první a druhý žalobce) omluvu ve znění: „Vážený pane, omlouvám se Vám tímto za újmu způsobenou na Vaší cti tím, že jste dne 20. července 2001 zcela neoprávněně nebyl obsloužen v provozovně „R.“ na B. ulici v O., a došlo tak k Vaší zřejmé diskriminaci. Zároveň s touto omluvou přijměte, prosím, mé ujištění, že budou z mé strany učiněna veškerá opatření, aby se podobný incident již nemohl opakovat. J. O.“. Výrokem II. uložil žalovanému zaslat žalobkyni c) (dále jen třetí žalobkyně) omluvu ve znění: „Vážená slečno, omlouvám se Vám tímto za újmu způsobenou na Vaší cti tím, že jste

dne 20. července 2001 zcela neoprávněně nebyla obsloužena v provozovně „R.“ na B. ulici v O., a došlo tak k Vaší zřejmé diskriminaci. Zároveň s touto omluvou přijmete, prosím, mé ujištění, že budou z mé strany učiněna veškerá opatření, aby se podobný incident již nemohl opakovat. J. O.“. Výrokem III. žalovanému uložil zaplatit každému z žalobců částku 50.000,- Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy v penězích podle ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „o.z.“). Výroky IV. a V. rozhodl o náhradě nákladů řízení, včetně náhrady nákladů placených státem.

O odvolání žalovaného rozhodl Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 28. března 2007, č.j. 1 Co 269/2006-244, kterým (výrokem I.) rozsudek soudu prvního stupně potvrdil ve výrocích I. a II. Výrokem II. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil ve výroku III., pokud jím byl žalovaný zavázán zaplatit každému z žalobců částku 5.000,- Kč. Výrokem III. rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu, aby žalovaný byl povinen zaplatit každému z žalobců částku 45.000,- Kč, zamítl. Výrokem IV. rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů a výrokem V. o povinnosti k náhradě nákladů řízení placených státem.

Odvolací soud vyšel ze zjištění, že dne 20. července 2001 se žalobci dostavili do baru „R.“ na B. ulici v O., kde (však) nebyli obslouženi s tvrzením, že musí mít klubové karty, ač celá skupina hostů, která celou situaci monitorovala, obsloužena byla, a to přes to, že v klubu rovněž nebyla registrovaná. Odvolací soud se ztotožnil se soudem prvního stupně v závěru, že se tak stalo pro příslušnost žalobců k romskému etniku. Šlo tak o protiprávní zásah do osobnostních práv žalobců na zachování jejich cti, vážnosti a lidské důstojnosti, přičemž se jednalo o zásah výrazný a vážný, neboť se dotýkal velmi citlivé složky osobnostní sféry v souvislosti s diskriminací pro příslušnost k rase či etnické skupině. Proto bylo namístež přisouzení omluvy podle ustanovení § 13 odst. 1 o.z.

Při úvaze o výši náhrady nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 a 3 o.z. odvolací soud mimo jiné poukázal na skutečnost, že problematika rasové diskriminace je ve společnosti velmi závažná a projevy rasismu vážným způsobem zasahují každého postiženého. Konstatoval, že projevy rasismu však mají širokou škálu, což vyžaduje pečlivé hodnocení konkrétní situace. Soud druhého stupně zde připomněl, že žalobci cíleně zašli do B. R. s vědomím, že nebudou obslouženi, neboť navštěvovali takové provozovny, o nich věděli, že zde personál R. neobsluhuje. Současně se dohodli s monitorující skupinou na spolupráci; žalobci se tak dobrovolně a cíleně vystavili případnému diskriminačnímu jednání personálu. Současně však soud přihlédl k tomu, že obsluhující personál nejednal s žalobci případně hrubým či vulgárním způsobem, incident proběhl v relativním klidu, rasistický podtext počínání personálu nebyl očividný, nýbrž byl skrýván za (tvrzenou) nezbytnost registrace, přičemž neobsloužení žalobců nezbudilo u ostatních hostů žádnou pozornost. Odvolací soud dále poukázal na skutečnost, že do baru byl zakázán přístup osobám mladším osmnácti let, zákaz byl viditelně vyvěšen, avšak třetí žalobkyně jej svévolně porušila, přičemž o tom měli vědomost (nebo to měli vědět) zbývající žalobci i členové monitorující skupiny. Za tohoto stavu odvolací soud dovedl, že s ohledem na okolnosti případu každému z žalobců přísluší relativní satisfakce ve výši 5.000,- Kč, takže v rámci změny rozhodnutí soudu prvního stupně žalobu zamítl v částce 45.000,- Kč ve vztahu ke každému z žalobců.

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci byl doručen zástupcům účastníků dne 6. června 2007, takže téhož dne nabyl právní moci.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dne 3. srpna 2007 včasné dovolání, a to do

jeho části, jíž byl rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé částečně změněn (výrok III.). Přípustnost dovolání vyvozují z ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a podávají je z důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř.; mají tedy za to, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolatelé poukazují na to, že tzv. antidiskriminační spory nejsou zatím v České republice častým jevem, takže (soudní) praxe není dosud sjednocená, a to tím spíše, že osoby dotčené diskriminací jsou nuceny bránit se žalobami na ochranu osobnosti, jako náhradním řešením namísto speciálních antidiskriminačních žalob. Soudy proto na specifickou oblast diskriminace často nahlížejí prizmatem dosavadní doktríny ochrany osobnosti, která nepojímá všechna specifika diskriminačního jednání. Po exkurzu rozhodovací praxe vztahující se k dané problematice dovolatelé mimo jiné poukázali na tu část odůvodnění napadeného výroku, v níž se odvolací soud zabýval skutečností, že se žalobci diskriminačnímu jednání vystavili dobrovolně. Poukazují na to, že v dnešní době není testující osoba povinna

se obrnit proti předpokládanému zásahu do svého práva na lidskou důstojnost, což platí i v případech, kdy žalobci na základě svých dřívějších zkušeností tušili, že s vysokou pravděpodobností nebudou v B. R. obslouženi. Je třeba vycházet ze zásady, že nikdo není povinen před protiprávním jednáním ustupovat a vyhýbat se mu. Toto jednání nemůže snižovat závažnost újmy, která je mu tím způsobena. Obdobné závěry platí u vztahu „vykalkulovaného“ postupu“ a soudem prvního stupně zmíněným zásahem do názorových postojů a hodnotových žebříčků žalobců. Skutečnost, že případ proběhl v klidu a rasový motiv nebyl otevřeně sdělen, pak nemůže být kritériem. Význam má pouze to, že žalobci nebyli poníženi v očích třetích osob, protože incident nevyvolal pozornost hostů baru. To, že v restauračním zařízení existoval systém členských karet sloužící k selekci hostů, je dokladem toho, že jednání žalovaného bylo promyšlené a vykalkulované, takže tato okolnost odůvodňuje spíše zvýšení nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Podle odvolatelů je nepřipadné i poslední odvolacím soudem zmíněné kritérium týkající se zákazu vstupu osob mladších osmnácti let do provozovny. Porušení provozní instrukce není porušením obecně závazného právního předpisu, přičemž sama třetí žalobkyně v baru alkohol nepila ani nehrála na automatech a ani nic takového neplánovala. Je proto otázkou, jaký vliv má porušení zmíněné provozní instrukce na objektivní způsobilost zasáhnout do morální integrity (faktickým) sdělením, že (postížený) je osobou druhé kategorie. Popsaná okolnost nemůže být důvodem ke snížení nároku prvních dvou žalobců. Dovolatelé současně připomínají nutnost posílení preventivního účinku (požadované) kompenzace, dále skutečnost, že se žalovaný dopustil diskriminace jako podnikatel a současně i to, že doba, jež od události uplynula, snížila účinek nepeněžní formy zadostiučinění. Přiznaná výše relativní satisfakce není způsobilá zmírnit prostřednictvím peněz vzniklou nemajetkovou újmu. Dovolatelé též odkazují na rozdílnou výši náhrad nemajetkové újmy v penězích přisuzovaných soudy v obdobných případech, takže se jeví opodstatněný požadavek na sjednocení praxe vrchních soudů. Dovolatelé proto navrhli, aby rozsudek odvolacího soudu byl v uvedeném výroku ve věci samé zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Do procesního spisu bylo dne 21. září 2007 založeno podání žalovaného ze dne 19. září 2007, označené jako „vyjádření k dovolání“. V jeho druhé části žalovaný pod bodem 1. dovozuje, že dovolání je formálně chybné, neboť údajně neobsahuje náležité označení rozhodnutí odvolacího soudu proti němuž směřuje. Body 2. a 3. této části podání žalovaného se vztahují k otázce výše přisouzené finanční satisfakce, a týkají se tedy dovoláním dotčeného výroku III. rozsudku odvolacího soudu. Počínaje bodem 4. se však toto podání již zabývá otázkou definice diskriminace, kterou považuje za stěžejní, a jejíž chybné vyhodnocení mělo podle jeho soudu za následek vadné rozhodnutí ve všech výrocích rozsudku odvolacího soudu, takže

dovolací soud by se měl touto problematikou zabývat. V této souvislosti též poukazuje na konkrétní skutkové okolnosti případu. Dovojuje, že závěry soudů obou stupňů jsou chybné a svědčí o nepochopení pojmu diskriminace. V části třetí tohoto podání pak žalovaný výlučně a výslovně navrhuje, aby (dovolací soud) vymezil uváděný termín diskriminace, a aby rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil z důvodů chybného právního posouzení.

V souvislosti s podáním žalovaného, jehož obsah zcela zřetelně vybočuje z mezí „prostého“ vyjádření k dovolání žalobců, je třeba poukázat na ustanovení § 41 odst. 2 o.s.ř., podle něhož se každý úkon posuzuje podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen. Ač totiž žalovaný své podání ze dne 19. září 2007 označuje jako „vyjádření k dovolání“, a přesto, že v něm mimo jiné zmiňuje, že sám zvažoval ve věci dovolání podat, avšak z finančních důvodů a z příčiny předpokladu, že spor bude dlouhodobý, tuto možnost nevyužil, obsah podání vypovídá o tom, že se domáhá revize rozhodnutí odvolacího soudu v celém jeho rozsahu, přičemž požaduje jeho zrušení z legitimního důvodu výtky chybného právního posouzení věci; v této části tedy podle obsahu ve skutečnosti jde o dovolání žalovaného. Dovolací soud proto k tomuto podání takto také přistupoval.

Dovolací soud po té, co přihlédl k čl. II bodu 12. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, odkazuje na skutečnost, že dovolání žalovaného bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a připadající na 6. srpna 2007. Jak již bylo uvedeno, rozsudek odvolacího soudu byl doručen zástupcům účastníků dne 6. června 2007, zatímco žalovaný proti němu brojí podáním datovaným teprve dne 19. září uvedeného roku došlým soudu dne 21. září 2007. Dovolání žalovaného bylo proto v tomto případě dovolacím soudem odmítnuto s přihlédnutím k ustanovení § 243c odst. 2 o.s.ř. podle ustanovení § 243b odst. 5 a § 218a o.s.ř.

V případě dovolání žalobců dovolací soud uvážil, že bylo podáno oprávněnými osobami, řádně zastoupenými advokátem podle ustanovení § 241 odst. 1 o.s.ř., stalo se tak ve lhůtě vymezené ustanovením § 240 odst. 1 o.s.ř., je charakterizováno obsahovými i formálními znaky požadovanými ustanovením § 241a odst. 1 o.s.ř. (nepřípadná je námitka žalovaného, že v dovolání není jasně uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, neboť tento údaj je z dovolání bez jakýchkoli pochybností odvoditelný) a je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. Poté dovolací soud rozsudek Vrchního soudu v Olomouci přezkoumal v uvedeném výroku ve věci samé v souladu

s ustanovením § 242 odst. 1 až 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že toto dovolání je důvodné.

Z ustanovení § 242 o.s.ř. vyplývá, že právní úprava institutu dovolání obecně vychází ze zásady vázanosti dovolacího soudu podaným dovoláním. Dovolací soud je přitom vázán nejen rozsahem dovolacího návrhu, ale i uplatněným dovolacím důvodem. Současně je však v případech, je-li dovolání přípustné, povinen přihlédnout i k vadám uvedeným v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Z obsahu napadeného rozsudku pak vyplývá, že odůvodnění výroku III. rozsudku odvolacího soudu, pokud je odůvodňována v rámci změny rozsudku soudu prvního stupně přisouzená výše náhrady nemajetkové újmy v penězích, je v zásadě postiženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť nelze zcela jednoznačně ověřit na základě jakých úvah dospěl k závěru, že přiměřeným finančním zadostiučiněním je u každého z žalobců částka 5.000,- Kč.

Dovolání žalobců vychází z dovolacího důvodu podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř., které dopadá na případy, kdy dovoláním napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, t.j. je poznamenáno nesprávným právním posouzením. Jde o omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav, kdy soud buď použije jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jestliže sice aplikuje správný právní předpis, avšak nesprávně jej vyloží. Nesprávné právní posouzení věci může být způsobilým dovolacím důvodem jen tehdy, bylo-li rozhodující pro výrok rozhodnutí odvolacího soudu.

Soudy obou stupňů podanou žalobu posuzovaly podle ustanovení § 13 o.z., podle něhož má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněného zásahu do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění (odst. 1 tohoto ustanovení), resp. nejevilo-li by se takovéto zadostiučinění postačujícím, zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích (odst. 2).

Podle ustanovení § 11 o.z. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy. Již zmíněné ustanovení § 13 téhož zákona fyzické osobě, pokud byla dotčena v osobnostní sféře, mimo jiné umožňuje požadovat z tohoto důvodu odpovídající zadostiučinění (a to ať morální nebo případně i majetkové). Občanský zákoník právo na ochranu osobnosti fyzické osoby upravuje jako jednotné právo, jehož obsahem je v občanskoprávní oblasti zabezpečit respektování osobnosti fyzické osoby a její všestranný svobodný rozvoj. Jde o zásadní rozvedení a konkretizaci článků 7, 8, 10, 11, 13 a 14 Listiny základních práv a svobod. V rámci jednotného práva na ochranu osobnosti existující dílčí práva zabezpečují občanskoprávní ochranu jednotlivých hodnot (stránek) osobnosti fyzické osoby jako neoddělitelných součástí celkové fyzické a psychicko - morální integrity osobnosti.

Pokud nemajetková újma vzniklá na osobnosti fyzické osoby může být zmírněna některou z forem morálního zadostiučinění ve smyslu ustanovení § 13 o.z., je třeba zvolit takovou jeho formu, která je podle okolností každého konkrétního případu přiměřená a postačující k relativní sanaci nemajetkové újmy vzniklé neoprávněným zásahem, a která tak současně bude i účinná (obdobně např. srovnej Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004,

str. 163 a 180 násl.).

Soud při úvaze o přiměřenosti požadované satisfakce musí především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu (musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i šíři vzniklé nemajetkové újmy apod.).

Ustanovení § 13 odst. 2 o.z. pro přiznání reálné náhrady předpokládá značnou míru dotčení osobnosti fyzické osoby, a to za situace, kdy by se nejevilo postačujícím morální zadostiučinění podle § 13 odst. 1 o.z. Podle ustanovení § 13 odst. 3 o.z. výši náhrady nemajetkové újmy určí soud s přihlídnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Je faktem, že určení výše nároku na přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích lze zjišťovat značně obtížně. Vesměs se proto uplatní postup podle ustanovení § 136 o.s.ř., kdy

soud tuto výši určí podle své úvahy. I ta však podléhá hodnocení. Základem úvahy podle zmíněného ustanovení je proto zjištění takových skutečností, které soudu umožní založit úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu. To však napadené rozhodnutí v dotčeném výroku v zásadě nečiní možným.

První nezbytnou podmínkou pro eventuální přiznání peněžitého zadostiučinění podle ustanovení § 13 odst. 2 o.z. je, že se přiznání žádné formy morálního zadostiučinění nejeví s ohledem na okolnosti případu postačujícím. Další podmínkou pak je zjištění, že neoprávněným zásahem došlo v příčinné souvislosti ke snížení důstojnosti fyzické osoby nebo její vážnosti ve značné míře. Jde o takovou újmu vzniklou na osobnosti fyzické osoby, kterou tato osoba pociťuje vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti jako závažnou.

Relutární zadostiučinění plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze vylučovat. Vlastní zásah je nutno hodnotit vždy objektivně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo (tzv. konkrétní uplatnění objektivního kritéria), jakož i k osobě postižené fyzické osoby (tzv. diferencované uplatnění objektivního kritéria). Uplatnění konkrétního a diferencovaného objektivního hodnocení znamená, že o snížení důstojnosti postižené fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře půjde pouze tam, kde za konkrétní situace, za které k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, jakož i s přihlédnutím k dotčené fyzické osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti, pociťovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby.

Z rozhodnutí odvolacího soudu není ovšem nezvratně zjistitelné, jak dalece byly tyto okolnosti promítnuty do jeho úvah při posuzování míry dotčení osobnostních práv žalobců předmětným zásahem, resp. nelze v zásadě zjistit, jak dalece se touto otázkou skutečně také sám zabýval. Je sice skutečností, že Vrchní soud v Olomouci v odůvodnění napadeného rozsudku v obecné rovině uvádí, že problematika rasové diskriminace je ve společnosti velmi závažná a projevy rasismu, které mají širokou škálu, vážným způsobem zasahují každého postiženého, takže je třeba hodnotit vždy pečlivým způsobem konkrétní situaci i skutečný dopad na postiženého, avšak přes toto konstatování není možno ověřit, jak dalece se jí sám řídil a jaké konkrétní a přezkoumatelné závěry v tomto případě učinil. V této souvislosti, aniž by současně jakkoliv odkázal na míru zasažení osobnosti každého z žalobců (kterou by dovodil na základě odpovídajících skutkových zjištění), uvádí, zřejmě jako okolnosti, které by měly toto (byť nevymezené) dotčení osobnosti každého z žalobců moderovat, že žalobci B. R. navštívili cíleně s vědomím, že zde nebudou obsluženi, přičemž se dohodli s monitorující skupinou na spolupráci, čímž se dobrovolně a cíleně vystavili případnému diskriminujícímu jednání personálu a vlastní incident proběhl v relativním klidu; odvolací soud současně poukázal na skutečnost, že třetí žalobkyně svévolně porušila v provozovně vyvěšený zákaz přístupu osob mladších osmnácti let. Zde je však třeba poukázat na skutečnost, že podle názoru dovolacího soudu nebylo v souzené věci v zásadě důvodu brát v úvahu osobní pohnutku postižených fyzických osob, pokud

se samy vystavily potenciálnímu diskriminačnímu jednání. Skutečností totiž je, že ani tyto okolnosti neumenšují míru práva na ochranu osobnosti a nenegují neoprávněnost případného zásahu proti osobnostní integritě takové osoby. Obdobně pokud odvolací soud připomíná, že událost nezbudila pozornost ostatních hostů, resp. to, že obsluhující personál nejednal

případně hrubým nebo vulgárním způsobem, nevypovídá nijak

o samotné intenzitě zásahu spočívajícím v diskriminačním jednání vůči žalobcům, které bylo předmětem žaloby podané v této věci. Konečně při zmínce okolnosti, že třetí žalobkyně hodlala využít služeb s provozním zákazem vstupu osob mladších osmnácti let, není z odůvodnění rozsahu přehledně jasné, co konkrétně soud z této skutečnosti vyvozoval ve vztahu k míře zásahu osobnostních práv především této žalobkyně,

ale zejména též ostatních dvou žalobců, jichž se tento fakt zcela zřetelně netýkal.

Jelikož tedy rozsudek odvolacího soudu nelze ve výroku III. posuzovat jako přezkoumatelný, je třeba uzavřít, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít

za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/, § 242 odst. 3 o.s.ř.). Protože tedy nelze dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci pokládat v napadeném výroku ve věci samé za správný (§ 243b odst. 2 o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) proto toto rozhodnutí v uvedeném výroku a v souvisejících výrocích o náhradě nákladů řízení zrušil a věc vrátil tomuto soudu ve vymezeném rozsahu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o.s.ř.). K projednání věci nebylo nařízeno jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.).

Odvolací soud (soud prvního stupně) je vázán právním názorem dovolacího soudu (§ 243d odst. 1 věta první o.s.ř. ve spojení s § 226 odst. 1 téhož zákona). O náhradě nákladů řízení včetně nákladů dovolacího řízení soud rozhodne v novém rozhodnutí o věci (§ 243d odst. 1 věta druhá o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 7. října 2009

JUDr. Pavel P a v l í k , v. r.

předseda senátu